

Egymásért Alapítvány

Régóta kapcsolatban állok az Egymásért Alapítvánnyal és alapítóival, dr. László Máriával és Várföldi Tamással. A 1993-ban, huszti plébánosként ismertem meg őket, amikor a legnagyobb ínség uralkodott Kárpátalján. Gyerekek magyarországi üdültetésére kértem őket, ami meg is valósult: 22 bustyaházi gyerek 10 napos üdültetésével.

A Szovjetunió felbomlása után az emberek éheztek a lelki táplálékra. Mi, az első misszionáriusok azonban láttuk, hogy a lelki éhség mellett nagy a fizikai szükség is, és ezen is segítenünk kell. Akkoriban is nagy volt a szegénység Kárpátalján, csak másképp, mint most: üresek voltak a boltok, s mindent előlről kellett kezdeni az egyházi életben és a magyarság életében is. Az Egymásért Alapítvány már 1990-ben bekapcsolódott az újjáépítésbe: a szegények megsegítésébe, a magyarság intézményeinek felépítésébe, renoválásába és berendezésébe. A két nagy árvíz alatt rögtön hozták kamionszámra az ágyakat, takarókat, ruhaneműt, élelmiszert és más szükséges dolgokat. A nem létező szociális háló pótlására számos embernek segítették gyógykezelését vagy műtétét. Kórházaknak nyújtottak támogatást kötszer, gyógyszer, orvosi műszerek és segédeszközök, betegágyak formájában. Közben pedig vállalták a bonyolult és bürokratikus engedélyeztetési és vámolási tortúrákat is.

A Munkácsi Egyházmegye védőszentje Szent Márton püspök, akinek közismert legendáját gyakran ábrázolják úgy a festményeken, hogy a lóról nyújtja le a koldusnak a félbevágott köpenyt. A szent püspök lelkületét ismerve azonban biztos vagyok benne, hogy leszállt a lóról, és szemtől szemben állva nyújtotta át adományát, mint testvér a testvérnek. Várföldi Tamás és Marika tevékenységében is ez tetszik: nem „felülről” adakoznak, hanem sűrűn ellátogatnak hozzánk, közvetlen ismeretségeket, barátságokat alakítottak ki a kárpátaljai emberekkel, intézményvezetőkkel, munkatársakkal, s így a valós igényeket, szükségét ismerve tudnak testvéri segítséget nyújtani.

Hogyan kezdődött? 1987-ben Marikának súlyos bénulásos betegsége miatt elektromos rokkant kocsira lett volna szüksége. Akkoriban Magyarországon ez még elérhetetlennek tűnt. De Marika barátnője, Gerti egy Wiener Neudorf-i bolhapiacon összegyűjtette az árát és a maradékot elhozták Érdre. „Ha nekünk segítettek, nekünk is segíteni kell másokon”. – így szervezték Érdén 1989-ben az első bolhapiacot egy másik mozgássérült javára, majd hamarosan Kárpátalja felé fordultak. Ausztriában beindult egy segítő lavina! Megszületett a MARIKA-BARÁTAI EGYESÜLET, ami az évek során kb. 2000 tonna segélyárut gyűjtött és az Egymásért Alapítvány eljuttatott Kárpátaljára. Megteremtődött egy olyan rendszer, ahol rengeteg rászoruló ember, közösség problémája került látómezőbe és körvonalazódtak a segítségnyújtás lehetőségei.

Azt a rengeteg projektet, feladatot, amit a szegények szolgálatában vállaltak, nehéz lenne mind felsorolni. A teljesség igénye nélkül próbálom bemutatni, hogy Marika és Tamás szeretetszövetsége, barátságuk az osztrák Gerti Marcharttal, majd utódja, Erich Steiner és számos segítőkönk önzetlen, közös munkája Isten segítségével és áldásával mit hozott létre

12 óvoda felépítésében működött közre az Alapítvány, s azóta is rendszeresen támogatja őket játékokkal, könyvekkel és a gyerekek étkeztetésének biztosításával. 5 iskola felépítésében és berendezésében vettek részt, s számos diákot segítenek ösztöndíjjal a továbbtanulásban. A Felső-

Tisza-vidéken, a szórványban ezek az intézmények jelentik a magyarság megmaradásának zálogát: a vegyes házasságokban, a túlnyomóan ukrán nyelvű környezetben nehéz megőrizni az anyanyelvet és a kultúrát az óvoda és az iskola támogatása nélkül. A Felső-Tisza-vidék magyar óvodáit egyházunk tartja fenn; ehhez állami hozzájárulást egyáltalán nem kapunk. A magyar állam, az Egymásért Alapítvány és más jótevőink segítségével tudjuk biztosítani az épületek fenntartását és a pedagógusok fizetését.

Rendszeresen segítik élelmiszerrel, ruházattal, gyógyszerrel a rászorulókat, az óvodákat, a gyermek-otthonokat. Orvosi rendelőket építettek. Pékség létesítését segítették, parasztgazdákat támogattak indító tőkével, akik ellenszolgáltatásként terményeikből adtak a szegényeket étkeztető ingyenkonyháknak, szociális intézményeknek.

Működéshez segítséget kapott többek között a kőrösmezői magyar iskola, a nagybocskói, a gyertyánligeti és a szlatinai óvoda, a tiszakeresztúri árvaház és a viski gyertyaöntő műhely, melyben értelmi fogyatékosok dolgoznak.

Tevékenységüket elsősorban Kárpátalján végzik a rászorulók javára, de Magyarországon és más határon túli területeken is segítenek, pl. árvízkatasztrófák esetén, főleg Erdélyben.

A Várföldi házaspár a gyermekvállalás szép feladatát is elfogadta, melytől Marika komoly betegsége sem tartotta vissza őket. Isten kegyelméből két gyermekük és eddig három unokájuk született. Kettejük szép és mély szövetségét Isten azonban másféle termékenységgel is megáldotta: az Alapítvány létrehozásával és több mint 26 éves szeretetszolgálatukkal felmérhetetlen munkát végeztek, melynek ezrek köszönhetik reménytelen helyzetből való kijutásukat, gyógyulásukat vagy szó szerint az életüket, s azt, hogy gyermekeik is megmaradhattak magyarnak. Saját nem könnyű helyzetükből fel és ki tudtak tekinteni: feltekinteni Istenre, aki erre a feladatra hívta őket. Adakozókat kutattak fel és nem szégyelltek kérni tőlük – hiszen nem maguknak, hanem a rászorulóknak tették. Több száz önkéntes segítő kapcsolódott be tevékenységükbe Érden és környékén, Ausztriában és Kárpátalján, akiket magával ragadott az Alapítvány önzetlen munkája.

Köszönjük, hogy kapocsként működnek a kárpátaljaiak és a külföldi adakozók között, köszönjük azt a sok-sok kilométert, melyet ezért megtesznek, a sok ügyintézés és fáradságot. Hála és köszönet az elmúlt 26 évért, az ő életükért és tanúságtételükért. Isten fizesse meg sokszorosan tevékeny szeretetüket!

2016. március 19.

Majnek Antal
munkácsi megyéspüspök